

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.041 van 23 oktober 2001
in de zaak A. 85.179/VII-18.718**

In zake : XXX,
 1090 JETTE

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Macedonische nationaliteit, op 2 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juni 1999;

Gelet op het arrest nr. 84.633 van 11 januari 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JADIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 juli 1998 en verklaarde zich op 8 juli 1998 vluchteling.

1.2. Op 30 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 mei 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 10 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Macedonische taal machtig is.

Betrokkene beweert afkomstig te zijn uit de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië. In juli 1996 zou betrokkene zijn legerdienst zijn begonnen binnen het Macedonische leger. In september 1996 zou hij betrokken zijn geweest bij een vechtpartij waarna hij, op medisch advies van een psychiater, uit zijn legerdienst zou zijn onttrokken. In november 1996 zou betrokkene als gevolg van deze vechtpartij voor de burgerlijke rechtbank van Skopje zijn veroordeeld tot een boete van 1200 DM. Aangezien hij deze boete nooit zou hebben betaald, zou de Macedonische politie regelmatig bij betrokkene zijn langsgeweest. Begin 1997 zou hij door de Macedonische politie zijn gearresteerd. Hij zou na tien dagen zijn vrijgelaten op voorwaarde dat hij de opgelegde boete zou betalen. Betrokkene zou daaraan nooit gevolg hebben gegeven en zou sindsdien zijn gaan onderduiken bij vrienden in de omgeving van Skopje. In februari 1998 zou betrokkene naar Spanje zijn gegaan om er werk te zoeken in de fruitteelt. Nadat hij door de Spaanse autoriteiten zou zijn gearresteerd als illegaal, zou hij daar onmiddellijk asiel hebben aangevraagd. Nadat betrokkene op 26 juni 1998 van de Spaanse autoriteiten een uitwijzingsbevel zou hebben gekregen, zou hij begin juli 1998 naar België zijn uitgeweken. Betrokkene wil niet terug naar zijn land van herkomst uit vrees voor een gevangenisstraf omwille van het niet betalen van verschillende boetes (naar aanleiding van een vechtpartij in het leger en naar aanleiding van een aantal verkeersovertredingen). Op 8 juli 1998 vroeg betrokkene hier asiel aan.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat betrokkene opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn waardoor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas volledig wordt aangetast. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in november 1995 zijn legerdienst begon in het Macedonische leger en dat hij in januari 1996 door een psychiater om onbekende redenen voor de duur van vier jaar uit zijn legerdienst werd ontzet. In 1997 zou betrokkene door de militaire politie zijn gearresteerd en vijftien dagen in voorarrest zijn gehouden in de centrale gevangenis van Skopje omwille van zijn ongehoorzaamheid ten aanzien van de militaire autoriteiten. Voorts verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nadien om onbekende redenen voor de burgerlijke rechtbank van Skopje zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar (eerste versie) en drie maanden voorwaardelijk (tweede versie) of tot het betalen van een boete van 1200 DM. Verder voegde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken eraan toe dat hij sinds februari 1998 zeven maal door het leger werd opgeroepen voor een rekrutering, waaraan hij nooit gevolg zou hebben gegeven omdat hij gewetensbezwaarde zou zijn. Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene dat hij sinds juli 1996 zijn legerdienst begon maar in september 1996 na een vechtpartij op medisch advies van een psychiater uit zijn legerdienst werd ontzet. In november 1996 zou hij als gevolg van deze vechtpartij veroordeeld zijn tot een boete zonder meer voor de burgerlijke rechtbank van Skopje. Begin 1997 zou hij door de Macedonische politie tien dagen zijn opgesloten omdat hij nooit zijn boete zou hebben betaald. Na zijn vrijlating zou hij zijn gaan onderduiken bij vrienden in Skopje. In tegenstelling tot op de Dienst Vreemdelingenzaken repte betrokkene op het Commissariaat-generaal verder met geen woord over het feit dat hij als gewetensbezwaarde geen gevolg kon geven aan de verschillende legeroproepingen sinds februari 1998.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft geen elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog zulk een vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene immers uitdrukkelijk dat zijn terugkeervrees enkel verband houdt met het feit dat hij nooit de opgelegde boetes van de Macedonische politie (naar aanleiding van een vechtpartij in het leger en naar aanleiding van verkeersovertredingen) zou hebben betaald en daardoor een gevangenisstraf riskeert. Dit feit is louter van strafrechtelijke aard en ressorteert geenszins onder de criteria van de bovenstaande Conventie. Betrokkene heeft bovendien geen elementen aangehaald waaruit afgeleid zou kunnen worden dat een eventueel proces tegen hem geen eerlijk verloop voor een onpartijdige rechter zou kennen of dat hij disproportioneel gestraft zou worden.

Tenslotte blijkt een gebrek aan daadwerkelijke vrees voor vervolging duidelijk uit het feit dat betrokkene op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat hij in Spanje nooit asiel zou hebben aangevraagd indien hij niet door de Spaanse autoriteiten zou zijn gearresteerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven, en dit land verlaten zonder vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij voorhoudt dat het beroep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover ter zitting geïnterpelleerd, verklaart afstand te doen van deze exceptie;

2.2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de middelen omvat en dus nietig is;

2.2.2. Overwegende dat uit de lezing van het middel kan worden afgeleid dat de verzoekende partij het oneens is met de motivering van de bestreden beslissing; dat de eerste verwerende partij zich desbetreffende heeft verweerd; dat ook het schorsingsarrest nr. 84.633 aangetoond heeft dat de Raad van State de grieven van de verzoekende partij heeft kunnen beoordelen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3.1. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt; dat zij betoogt dat de commissaris-generaal de beslissing enkel genomen heeft omdat hij weigerde de louter politieke aard van het motief van de asielaanvraag te erkennen, dat geen rekening werd gehouden met de fundamentele gegevens, dat de werkelijke motieven van de asielaanvraag niet werden onderzocht, dat de feitelijke motivering onbestaande is, dat de ondervraging van de verzoekende partij, door de Dienst Vreemdelingenzaken geschiedde zonder bijstand van een tolk, dat zij werd ondervraagd in het Frans terwijl zij deze taal onvoldoende kende;

3.2. Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt;

Overwegende dat de bestreden beslissing een weergave bevat van de door de verzoekende partij aangebrachte feiten alsook een uitvoerige motivering waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat derhalve voldaan is aan de vereiste van de formele motivering; dat wat de materiële motivering betreft, de verzoekende partij aan de hand van concrete gegevens de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet poogt te weerleggen en zich beperkt tot enkele vage beschouwingen; dat in de memorie van wederantwoord evenmin concrete gegevens worden aangebracht; dat het middel derhalve niet gegrond is;

Overwegende dat, wat betreft de bijstand van een tolk tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de plaats is getreden van de beslissing van de

minister van Binnenlandse Zaken, zodat het middel wat dit aspect betreft niet terzake dienend is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig oktober tweeduizend en één, door

M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

L. JOLIE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

M.-R. BRACKE.